

Oikia kesä

tulee kuulemma vasta sitten, kun me muutamme Kesälään. Näin oli Poikka selittänyt naapurin sedälle tässä päivänä muuanna ja totta se vähän niinkin on (vaikka ei se silloin ole kesä kaikilla, niinkuin sanotaan). Helluntaina sitä oikiaa kesää kuitenkin jo käytiin joukolla haistelemassa ja osin maistelemassakin. Poikka pisteli menneisyysisiä puolukoita poskeensa ja julisti, että tässä on hyviä mustikoita. Me, isot ihmiset, maistelimme meriveteen keitettyä kahvia, kuten vanha tapa alossamme on, oudostelimme sitä vähän aluksi, mutta päädyimme kuitenkin siihen, että se antaa oman antoisän lisänsä, tuo merivesi, hyvään kahviin, pikkuisen suolanpirauksen. (sikäli kuin ei tuule Oulu-yhtiötä päin). "Suolanen ja sakia on köyhän mielestä makia", niinhän sitä sanotaan.

Vaikka äskettäin juuri luin jostain, että ihminen (ilmeisesti juuri tällainen ns. sivistynyt ihminen) ei kestä ehdotonta hiljaisuutta kuin oliko se nyt puoli tuntia, minkä jälkeen hän kuulemma alkaa muuttua ylihermostuneeksi, nautin taas suunnattomasti siitä, että välillä, sellaisina yllätyksellisinä hetkinä, kun lastenkaan ääniä ei kuulunut, oli niin hiljaista, että sen melkein saattoi kuulla, kuten tapa on sanoa. Joka tapauksessa ne äänet, jotka siellä ihmisen rumpukalvon saavat värjäjämaan ovat toiseltaisina kuin kaupungissa. On piiperystä puissa ja pensaisissa — täällähän pääskysenkään viserrystä ei kuule Ainola lähempänä, on valoa ja väriä mustikkameijässä, jossa ampaaiset puolihumaltuneina pörräävät, ja merenpinnassa, josta pilvet kuvastuvat, on tuoksuja koivikossa ja tuoksuja vanhassa rakennuksessa, viimepäivälistä tuoksua, josta ei oikeastaan osaa selittääkään. Ja ullakolla, verstaassa, tuoksahtaa vastaan terva ja maaliöljy ja avovintin oma ominaistuoksu, mikä kaikki tuo mieleen vanhoja

muistoja ja herättää vanhat vietit ja vaistot. Niin saa äkkikyydin katoksensa alta "maalauksellisemmalle" paikalle vanha merenkestävä moottorivene. Myös kasisoutuinen katsastetaan kiireestä kantapäähän — tarvitaanko lisää säkkikangasta ja hangokeksilaatikkoa pohjaan. Poikka jo kysyee onkivapaansa, muka, mut'a näyttää hänkin kiinnittävän päähuomionsa halvoihin, hieman pienempi-tonnisiin tosin, isän peruihin ja meren tuomiin. Mutta niin on näin aluksi sekkä isän että Pojan, aikuisten yleensä niinkuin lapsiväenkin, että kukin enemänkin katselee kuin tekee, mielenkiinto kohdistuu niin lukemattomiin asioihin ja niin lukemattomat paikat odottavat isännän kättä samoin kuin lukemattomat leikkiparkat pikkuväkeä, että lopulta ei tiedä, mistä aloittaisi. Se on kaikki eräänlaista voimien keräilyä, keskittämistä, mutta seuraavalla kerralla, sitten se alkaa...

Tämä vain dystin vuoksi, jotta ei unohtuisi totuus, että ihmisen juuret ovat maassa ja että se oikia kesä oikeastaan jo on meillä ja melkein meissä. Mut'a, niinkuin puhuttelemäni Vanha Kamreeri äsken hänelle ominaiseita vanhanmiehen optimisillä selitti, niin on tässä kaupungissakin paljon silmin ja korvin ja sieraimin nautittavaa sille, joka sen tuntee ja siitä nauttaa osaa. Kaupunkiin jäävä vieraampiikin voi siis omaksi suureksi välttämättömyyteen käyttää kesänsä lähiympäristöönsä tutustumiseen. Se voi ehkä monessa suhteessa muodostua yllätykselliseksi kotisutu-retkeilyksi.

P a n u.